

Pinksteren

Joh. 20, 19-23

Een prachtig en uniek symbool in de Kerk als we de paaskaars doven, want vanaf het feestelijk ontsteken in de paaswake heeft hij gebrand. In de meeste gevallen brandde hij al op het moment dat u hier de kerk binnenkwam en nu, midden in de viering, gaat de kaars uit. Is het dan over met die betekenis van de verrijzenis, die aanwezigheid van Christus ook in die paaskaars, in dat licht? Nee, je zou kunnen zeggen: het begint pas, want waar eerst de kaars het licht van Christus, de warmte van de Geest vertegenwoordigde, wordt die Geest nu in u verwelkomt.

U kent beslist dat verhaal uit het Oude Testament. Mensen hebben een plan, een gezamenlijk plan, daar zijn ze het toch over eens. Ze gaan een toren bouwen, een hoge toren, een hele hoge toren, zodat ze dicht bij God kunnen zijn. Nee, sterker nog: zodat ze God voorbij kunnen streven en terwijl ze bouwen, hoger en hoger valt de eenheid van het plan, dat ze hadden, langzaam uit elkaar. Want wie mag er dalkijk in de bovenste kamer, het dichtstbij of zelfs voorbij God zijn? En zo valt het plan uiteindelijk in duigen, valt de eenheid uiteen, verspreiden mensen zich over de aarde en spreekt ieder zijn eigen taal, soms een taal van egoïsme, een taal van alleen maar naar jezelf kijken, een taal van: hou de deur maar dicht, hou de dingen maar bij jezelf, want dan weet je tenminste wat je hebt.

Daar tegenover zien we vandaag het verhaal van Pinksteren. Een groep mannen is bij elkaar. Tot twee keer toe horen we dat verhaal hoe die leerlingen bij elkaar zijn in een huis, ramen en deuren gesloten. En ineens, tegen alle verwachting in, wordt hun angst en hun opsluiting doorbroken. In het Evangelie hoorden we hoe Jezus in hun midden stond en hun de Geest toezegt. En in de Eerste Lezing hoorden we hoe de Heilige Geest binnenkomt, met het geraas van de wind. De deuren klapperen waarschijnlijk open en gelukkig is er niemand die omkijkt om te zeggen: Hé jij daar, doe even de deur dicht! Nee, laat alsjeblieft binnenkomen die wind, in het huis en in je hart en in het hart van die leerlingen komt die wind, die geest, niet alleen binnen door middel van wind en storm, maar ook door vuur, door de warmte van Gods vuur, dat onvatbare vuur, dat we al kennen van het brandende braambos, van de vuurkolom die voor het volk uittrok. Nu, in kleine vlammen, op hun hoofd gezet. In hun lichaam uitgespreid, neergedaald in hun hart, want de deur van hun hart stond open.

En hoe is het met ons? Staat onze deur al open? Is de Geest daar al welkom? In Jerusaleem, zoals ik u straks verwelkomde, zijn die Parten, Meden, Elamieten, mensen uit Kappadocië en Mesopotamië, Kretenzers, mensen uit Rome en zelfs proselieten, mensen die nog op weg zijn om gelovig te worden, allemaal bijeen. Zij komen naar dat huis toe, vanwege het geraas van die wind. Zij zijn op een bepaalde manier al geraakt, maar hun hart gaat pas echt open als we het vervolg van die lezing zouden horen. En we horen hoe ze merken wat Petrus en de

medeleerlingen tot hen zegt, hoe de boodschap van Jezus hun hart verwarmt en hoe ze die warmte door willen geven aan al die mensen, als die mensen uit Kappadocië, Mesopotamië uit Cyrene, uit Son, uit Veldhoven, uit Bussum, misschien zelfs uit Congo of Nigeria of Vietnam: al die mensen zoals wij hier ook als mensen verzameld zijn.

Ook voor ons werd dat woord gesproken, ook voor ons daalt die Geest neer in de kracht van de wind, met de warmte van het vuur. Dan is het aan ons om ons hart te openen, zoals de deuren zijn opengegaan. En dat mag met een klap, maar misschien ook met een beetje hulp van onszelf door er een zetje tegen te geven. Eerst een kiertje, dan nog een stukje en dan wijd open om die Geest binnen te laten en te gaan doen wat die leerlingen doen. Want die Geest moeten we niet voor onszelf houden, daar moeten we samen mee op weg, zoals die leerlingen samen op weg gingen. Samen de boodschap van Jezus uitdragen in woord en daad door er te zijn voor de medemens, door klaar te staan voor de minsten en dan wordt de warmte van de Geest ook de warmte en de daad van de liefde die we steeds opnieuw mogen uitdragen. Dat is Pinksteren, dat wensen wij u toe: een Zalig Pinksteren. Amen.

Henry Vermeulen, diaken